

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 P 251033 25 Gž
Zenica, 04.02.2026. godine

Kantonalni sud u Zenici, u građanskom vijeću sastavljenom od sudaca: Indire Pašić, kao predsjednice vijeća, Nedeljke Mađar-Ramljak i Srećka Kokor, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S.N. iz Z., ..., zastupan po Odvjetničkom društvu „Petrušić & Co“ d.o.o. Zenica, protiv tuženika ArcelorMittal Zenica d.o.o. sa sjedištem u ulici Kralja Tvrtka I broj 17., Zenica, naknade nematerijalne štete v.s. 10.500,00 KM, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv Presude Općinskog suda u Zenici broj: 43 0 P 251033 24 P od 22.10.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 04.02.2026. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba se odbija i prvostupanjska presuda potvrđuje.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom, tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se obveže tuženik da tužitelju na ime naknade nematerijalne štete isplati ukupan iznos od 10.870,00 KM, i to :na ime duševnih bolova zbog umanjena opće životne aktivnosti od 7% iznos od 5.250,00 KM, na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede ličnosti, ugleda i časti iznos od 4.000,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 1.620,00 KM, sve zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate, kao i nadoknadi troškove parničnog postupka, sve u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude, se odbija kao neosnovan.

Protiv prvostupanjske presude, žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj kojom pobija prvostupanjsku odluku zbog povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primijene materijalnog prava s prijedlogom drugostupanjskom sudu razmotri i novopredložene dokaze u žalbi i žalba uvaži i pobijana presuda preinači na način da se usvoji tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kako je opredijeljen uz naknadu troškova postupka prema troškovniku u spisu uvećanim za troškove žalbe u iznosu 1.344,00 KM sa PDV-om.

U odgovoru na žalbu tuženik, osporava u cijelosti navode žalbe s prijedlogom da se žalba odbije kao neosnovana i prvostupanjska presuda potvrdi.

Nakon što je ispitao osporenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu odredbi članka 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio sljedeće:

Žalba nije osnovana.

Predmetnom tužbom i postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj traži na mu tuženik na ime naknade nematerijalne štete isplati ukupan iznos od 10.870,00 KM, i to :na ime duševnih bolova zbog umanjena opće životne aktivnosti od 7% iznos od 5.250,00 KM, na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede ličnosti, ugleda i časti iznos od 4.000,00 KM, na

ime pretrpljenog straha iznos od 1.620,00 KM, sve zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate, uz naknadu troškova postupka, sve u roku 15. dana.

Cijeneći izvedene dokaze slobodnom ocjenom, sukladno članku 8. i 123. stavak 2. Zakona o parničnom postupku, te u smislu odredbe članka 15. stavak 1. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“, broj: 59/09, 66/16) i odredbi članka 12. stavak 3. Zakona radu prvostupanjski sud je utvrdio činjenično stanje odlučno za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari iz kog proizlazi, a što je nesporno i među parničnim strankama da je tužitelj bio dugogodišnji zaposlenik kod tuženika od 2008. godine na radnom mjestu rukovoditelj/menadžer sekcije elektro održavanja u Departmentu Čeličana i Department centralnog grijanja, sve do donošenja Rješenja o otkazu ugovora o radu pod izmijenjenim uvjetima od 31.10.2024. godine, kada tužitelj nije prihvatio ugovor i kada je dobio otkaz. Iz Rješenja o otkazu ugovora o radu pod izmijenjenim uvjetima od 31.10.2024. godine i Odluke po prigovoru 24/2024 od 09.12.2024. godine proizlazi Odluka 24/2024 od 09.12.2024. godine proizlazi da je prigovor tužitelja odbijen, s obrazloženjem da se radi o razlozima organizacionih promjena u strukturi kompanije, da se ne radi o mobingu i zastrašivanju, da je s tužiteljem obavljeno više razgovora i nuđena mu mogućnost izbora između više upražnjenih mjesta, u skladu sa kvalifikacijom, bez izmjene platnog razloga, što je tužitelj odbio zahtijevajući da se formira novo radno mjesto koje nije obuhvaćeno sistematizacijom, te tužitelj je u svezi otkaza podnio tužbu.

Nadalje iz stanja prvostupanjskog spisa proizlazi da na okolnosti da li je tužitelju izvršeno umanjeње plaće na ime navodne novčane kazne ili druge sankcije kao i da utvrdi da li je tužitelju u utuženom periodu tuženik isplaćivao bonuse i druge naknade i nagrade u u kojem iznosu ukupno i pojedinačno po godinama, provedeno je vještačenje po vještaku finansijske struke Kahvedžić Harunu od 17.06.2025. godine iz kog proizlazi da je vještak odgovorio na postavljeni zadatak i da na osnovu uvida u platne liste tužitelja za period 2020.-2024. godine i potrebnu drugu dokumentaciju vještak navodi da je u spornom periodu od prvog mjeseca 2020. godine do dvanaestog mjeseca 2024. godine, tuženik isplatio tužitelju i to: iznos od 202,82 KM na ime nagrade za Dan zdravlja i zaštite, iznos od 3.104,02 KM na ime specijalne mjesečne nagrade od generalnog direktora, iznos od 1.859,66 KM, na ime stimulacije (godišnji bonus), iznos od 8.676,15 KM na ime stimulacije po varijabilnoj shemi, iznos od 825,82 KM na ime stimulacije dijela plate za radni učinak. Vještak psihijatrijske struke Gordana Lastrić u svom nalazu I mišljenju od 10.07.2025. godine, navodi da je tužitelj osoba viših intelektualnih sposobnosti kod koga se zbog dugotrajnog i prekomjernog stresa na poslu razvio poremećaj prilagodbe-anksiozna slika, na temelju postojeće medicinske dokumentacije i nalaza psihijatra i psihologa, postoji jasna uzročna povezanost konfliktnih i ugrožavajući situacija na poslu sa psihičkim smetnjama. Emocionalna patnja koja kod tužitelja traje tokom spornog perioda se sastoji u emocionalnoj napetosti, gubitniku sigurnosti u interpersonalnim relacijama osjećaja da ga okolina ocjenjuje, osjećaj nepravde i ogorčenosti, gubitka samopouzdanja, osjećaja neugode, nezadovoljstva, frustracije, gubitka energije i entuzijazma, a svi osjećaji su remetili duševni mir tužitelja. Tužitelj je trpio duševni bol jakog intenziteta 9 dana, srednjeg intenziteta 14 dana i lakog intenziteta traje i dalje zbog trajanja aktuelnih sudskih sporova. Trpio je strah jakog intenziteta 4 dana, srednjeg intenziteta 8 dana i strah lakog intenziteta koji traje 4 mjeseca. Dijagnosticirane smetnje dovele su do smanjenja tužiteljevih životnih i radnih aktivnosti i potrebe ulaganja pojačanih napora u omjeru 7 % i na osnovu kog nalaza je tužitelj opredijelio tužbeni zahtjev po osnovu visine (podnesak od 22.09.2025. godine uložen na glavnoj raspravi 24.09.2025. godine).

Svoj tužbeni zahtjev tužitelj zasniva za naknadu nematerijalne štete, osnovu za naknadu štete zasniva na navodima (prethodnom pitanju) da je tuženik diskriminirao tužitelja u dužem periodu, da je vršio zastrašivanje, mobing, da je bio izložen svakodnevnim psihičkim torturama od strane uposlenika tuženika, koji postupci imaju za cilj povredu ljudskog i radničkog dostojanstva tužitelja, a najviše od strane direktora održavanja pogona Čeličana, uz tvrdnje da isti ispoljava neskrivenu mržnju i netrpeljivost prema tužitelju, te širi lažne konstrukcije prema istom, a koje imaju za cilj da naštetu tužiteljevom kredibilitetu, ugledu i reputaciji, te da je na mjesto menadžer sekcije elektro održavanja u pogonu Čeličana, na koje bi po pravilima, prema potrebnim kvalifikacijama, radnom iskustvu i doprinosu, trebao biti primljen tužitelj, došao uposlenik drugog pogona, bez potrebnog znanja i radnog iskustva, da se tužitelj određen period držao u neznanju na koje radno mjesto će biti raspoređen, što je dodatno uticalo na njegovo zdravstveno stanje zbog pritiska koji je osjećao i straha za svoje radno mjesto, da mu je nakon izvjesnog vremena ponuđen novi Ugovor o radu za radno mjesto "asistent menadžera", koji je odbio da potpiše i da je dobio otkaz, što je sve uticalo na njegovo zdravstveno stanje.

Odredbom članka 2. stavak 1. Zakona o zabrani diskriminacije određeno je da diskriminacijom će se u smislu ovoga Zakona smatrati svako različito postupanje uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja ..., dok stavkom 2. određeno je, da se zabrana diskriminacije primjenjuje na sve javne organe, kao i na sva fizička ili pravna lica i u javnom i u privatnom sektoru, u svim oblastima, a naročito: zaposlenja, članstva u profesionalnim organizacijama, obrazovanja ...dok člankom 3. stavak 1. istog Zakona, propisana je neposredna diskriminacija koja podrazumijeva svako različito postupanje, odnosno svako djelovanje ili propuštanje djelovanja kada neka osoba ili grupa osoba bude dovedena ili je bila ili bi mogla biti dovedena u nepovoljniji položaj za razliku od neke druge osobe, ili grupe osoba u sličnim situacijama.

Člankom 4. istog Zakona između ostalog određeni su oblici diskriminacije, te stavkom 2. određeno je, da je mobing oblik ne fizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koji podrazumijeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekt na žrtvu, čija je svrha ili posljedica degradacije radnih uvjeta ili profesionalnog statusa zaposlenika, dok člankom 12. određene su posebne tužbe za zaštitu od diskriminacije.

Odredbama članka 9. stavak 5. Zakona o radu FBiH određeno je da mobing predstavlja specifičnu formu ne fizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koje podrazumijeva ponavljanje radnji kojima se jedna ili više osoba psihički zlostavlja i ponižava i čija je svrha ili posljedica ugrožavanje njenog ugleda, časti, dostojanstva, integriteta, degradacija radnih uvjeta ili profesionalnog statusa.

Nisu osnovani žalbeni navodi tužitelja kojim osporava odluku prvostupanskog suda kojom je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu nematerijalne štete po osnovu diskriminacije, mobinga navodeći da je prvostupanski sud pogrešno primijenio odredbu članka 15. Zakona o zabrani diskriminacije, da je tužitelj učinio vjerojatnim da je šteta kod tužitelja nastala zbog posljedica koje je nezakonito postupanje tuženika odnosno njegovih uposlenika ostavilo na tužitelja, a koje ima elemente mobinga i diskriminacije, dajući svoju ocjenu provedenih dokaza, a koju ocjenu dokaza tužitelj ne može sa uspjehom suprotstaviti ocjeni dokaza učinjenoj od suda kome ta ovlaštenja pripadaju u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku.

Naprotiv, odlučujući o tužbenom zahtjevu za naknadu nematerijalne štete, a koji osnov za istu tužitelj zasniva da je nad tužiteljem vršena diskriminacija, nezakonito uznemiravanje na poslu od strane rukovodećih lica u kompaniji, da je diskriminiran kod novog rasporeda, da je nad njim vršen mobing (tvrdi da je žrtva, žrtva sistemskog i više puta ponavljano nasilja na radnom mjestu, tako što su prebacivali na njega odgovornosti za loše rezultate za koje on nije bio odgovoran, u prvom redu prekid proizvodnje i zastoj, te nadalje u aprilu 2022. godine točnije 11.04. ,da je doživio je nasilje koje do tada nije iskusio bez ikakvih razloga i argumenata, da je optužen je da je skrivio mogućnost za tešku i smrtnu nesreću koja se u kategorijama ArcelorMitala klasificira kao PSIF što znači da je to slučaj sa mogućnošću smrtne nesreće) od kojih su kod tužitelja nastale zdravstvene tegobe, pravilno prvostupanjski sud zaključuje da tužitelj nije sa stupnjem vjerojatnoće (*prima facie*) dokazao postojanje različitog postupanja, odnosno dokazao da je nepovoljno tretiran u poređenju sa načinom na koji su tretirani ili bi bili tretirani drugi koji se nalaze u sličnom položaju, a razlog za to je određena karakteristika/osobina, konkretno tužitelj koji ima visoku stručnu spremu, diplomirani inženjer, dugogodišnje iskustvo, koji potpadaju pod zaštićene osnove i tužitelj je bio dužan dokazati: nepovoljan tretman, odgovarajućeg komparatora (usporednika), postojanje zaštićenog osnova i različit tretman po zaštićenom osnovu, što u konkretnom slučaju nije dokazao elemente na osnovu kojih bi sud zaključio da je prema tužitelju tuženik različito postupao, tj. da je tuženik vršio diskriminaciju.

Prvostupanjski sud pravilni zaključuje da bi se primijenilo pravilo o prebacivanju tereta dokazivanja, tužitelj je bio dužan sa stupnjem vjerojatnoće (*prima facie*) dokazati postojanje različitog postupanja, bio dužan dokazati: nepovoljan tretman, odgovarajućeg komparatora (usporednika), postojanje zaštićenog osnova i različit tretman po zaštićenom osnovu, a što nije učinio, a o čemu je prvostupanjski sud dao jasno i valjano obrazloženje i razloge na strani 18.-21. prvostupanjske odluke dok nasuprot tome tuženik je dokazao da je postupao jednako prema tužitelju kao i ostalim zaposlenicima, da zajedno sa još 33 kolege koji su obavljali rukovodne pozicije u Departmentu Čeličana učestvuje u specijalnom projektu financiranom od strane tuženika za obuku rukovoditelja u vezi sa FPS i sigurnosnim rutinama, kompetencijama rukovodstva u pogledu sigurnosti, upravljanju zdravljem, sigurnošću i okolišem temeljeno na rizicima, tužitelj dobivao stimulaciju, dodatke na plaću, odnosno isti nije uskraćivan, tj. kažnjavao odbijanjem od plaće (potvrde o izvršnoj edukaciji, potvrda -certifikata, u vezi primjene novog Zakona o zaštiti na radu i podzakonskih akata/pravilnika u organizaciji APKE Sarajevo, u 2024. godini, Nalaz i mišljenje vještaka Kahvedžić Haruna), i nema mjesta diskriminaciji od strane tuženika.

Upravo iz gornjega jasno proizlazi da je prvostupanjski sud pravilno zaključio primjenom pravila o teretu dokazivanja da tužitelj nije dokazao stupanj vjerojatnoće, iz kojih razloga je neosnovan njegov zahtjev, a o čemu je dao jasno i valjano obrazloženje, koje nije dovedeno u pitanje žalbom tužitelja kada navodi da je teret dokazivanja na tuženiku u ovakvim postupcima, a što jeste u smislu odredbe članka 15. Zakona o zabrani diskriminacije, čime se navodi žalbe tužitelja pokazuju neosnovanim.

Pored navedenog pravilno prvostupanjski sud zaključuje da tužitelj nije dokazao niti stupanj vjerojatnoće da je diskriminiran ponudom Ugovora o radu sa izmijenjenim uvjetima i Odluke po prigovoru 24/2024 od 09.12.2024. godine, kojom je odbijen prigovor tužitelja i potvrđeno Rješenje o otkazu ugovora s ponudom za zaključenje ugovora o radu od 31.10.2024.godine, da je s tužiteljem obavljeno više razgovora i nuđena mu mogućnost izbora između više upražnjenih mjesta, u skladu sa kvalifikacijom, bez izmjene platnog razloga, što je tužitelj odbio zahtijevajući da se formira novo radno mjesto koje nije obuhvaćeno

sistematizacijom, a iz izvedenih dokaza proizlazi da su takvi ugovori ponuđeni i drugim zaposlenicima kod tuženika u istom periodu, što sve ukazuje da prema tužitelju tuženik kao poslodavac nije vršio diskriminaciju, a niti sve pobrojane radnje se mogu smatrati mobingom, tužitelj nije konkretizirao u čemu se sastoji mobing, koje su to radnje, radi o paušalnim tvrdnjama i pritiscima koje tužitelj je osjećao i navodi, za utvrđenje mobinga u konkretnom slučaju nije ispunjen element dugotrajnosti i učestalosti tj. ponavljanja istih, slijedom čega kako iz stanja spisa proizlazi da tuženik nije se prema tužitelju ponašao diskriminatorски, a niti je prema istom bilo radnji koje bi se mogle smatrati mobingom, pravilno je prvostupanjski sud odlučio kada je tužbeni zahtjev tužitelja za naknadu nematerijalne štete odbio kao neosnovan, dajući jasne i valjane razloge u obrazloženju, stana 2-24. prvostupanjske presude koje kao pravilne prihvata i ovaj sud i na koje se žalitelj upućuje da se razlozi ne bi ponavljali.

Nadalje, tužitelj u žalbi ističe prijedloga da sud razmotri i nove prijedloge za izvođenje dokaza, a odnosi se na presudu Općinskog suda u Zenici broj 43 0 Rs 254947 24 Rs od 03.10.2025. godine i dopisa tuženika od 08.10.2025. godine-prijedloga postupanja po navedenoj presudi, a za koje tužitelj smatra da su odlučni dokazi i da ih nije mogao ranije predložiti, obzirom da je presuda od 03.10.2025. godine donesena nakon držane i zaključene glavne rasprave u ovom predmetu. već mu je ponuđeno radno mjesto koje odgovara njegovim kvalifikacijama a što on nije prihvatio.

Naime, odredbom članka 207.stavak 1. Zakona o parničnom postupku određeno je da se u žalbi ne mogu iznositi nove činjenice, niti predlagati novi dokazi, osim ako žalitelj pruži dokaze da ih bez svoje krivnje nije mogao iznijeti odnosno predložiti do zaključenja glavne rasprave.

Nije sporno da navedena presuda Općinskog suda u Zenici broj 43 0 Rs 254947 24 Rs od 03.10.2025. godine i dopisa tuženika od 08.10.2025. godine-prijedloga postupanja po navedenoj presudi doneseni su nakon održane i zaključene rasprave u ovoj pravnoj stvari, međutim presuda na koju se žalitelj poziva nije dokaz i to što je navedenom presudom djelomično usvojen tužbeni zahtjev tužitelja i poništena odluka o otkazu ugovora o radu (iz razloga kako je navedeno u istoj), te od strane tuženika upućen dopis tužitelju za provođenje presude, nije i ne predstavlja odlučnu činjenicu na kojoj tužitelj zasniva svoj zahtjev, odnosno na kojoj je prvostupanjski sud zasnovaо svoju odluku i utvrđenja prvostupanjskog suda da tužitelj nije u smislu članka 15.Zakona o zabrani diskriminacije sa potrebitim stupnjem vjerojatnoće dokazao da je tuženi prema njemu se ponašao diskriminatorски, nije dokazao zaštićenu osnovu, usporednika i različit tretman prema njemu u odnosu na usporednika i druge, a niti je dokazao postojanje radni mobinga, da se takve radnje ponavljale, i isto ne utiče na pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Prvostupanjski sud je pobijanu odluku, činjenično i pravno jasno i potpuno obrazložio prema standardima i zahtjevima utvrđenim člankom 6. Evropske konvencije i člankom 191. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, po kojima, da bi odluka bila podobna za ispitivanje po uloženom pravnom lijeku, obrazloženje iste mora sadržavati razloge o odlučnim činjenicama, kao u konkretnom, te pravilno primijenio materijalno pravo i odredbe člana odredbi članka 2., 3., 4.,6., 9.,12., 13. i 15., Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ broj: 59/09 i 66/16), članka 9. stavak 2. Zakona o radu („Službene novine F BiH“, broj 26/16), u svezi odredbi članka 154. i 200. Zakona o obveznim odnosima(Službeni list R BiH br. 2/92, 13/93, 13/94 i Službene novine F BiH br. 29/03 i 42/11) , kada je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan, a koji razlozi iznijeti u obrazloženju imaju uporište u provedenim dokazima i koje ovaj sud u cijelosti prihvata i na koje se žalitelj upućuje, a da pri tome nisu učinjene povrede odredaba parničnog postupka na koje žalba ukazuju, a niti one na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti iz članka 209. stavak 2. točka 2.,3.,8.,9.,12. i 13. Zakona o parničnom postupku, koje se

odnose na stranačku sposobnost i zastupanje (članak 221. istog Zakona), to žalbeni razlozi tužitelja nisu ostvareni.

Kako ne stoje ni ostali žalbeni razlozi koje ovaj sud nije cijenio iz razloga propisanih člankom 231. Zakona o parničnom postupku, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, sukladno odredbi članka 226. istog Zakona, to je valjalo žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i prvostupanjsku presudu potvrditi.

Predsjednica vijeća
Indira Pašić